Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 24 | 15. DESEMBER 1923 | 2. AARGANG

Glædelig jul.

Paa denne tid av aaret ser vi hen til den dag som er helligholdt av alle kristne nationer, og som en paamindelse om Guds søns komme til jorden. Jeg vil da benytte anledningen i dette nummer av «Morgenstjernen» til at ønske alle vore læsere en glædelig jul og et godt nyt aar. La os tænke tilbake paa den dag da englene ropte med høi røst: «Ære være Gud i det høie, fred paa jorden og i menneskene en velbehagelighet.» Da Faderen sendte sin enbaarne søn til jorden, var det for at hans barn gjennem lydighet og tro paa ham ikke skulde gaa fortapt, men faa et evigt liv. Han bar verdens synder og nedla sit liv for alle mennesker. Han elsker os og bad os at elske hverandre, saa at vi kunde finde glæde og tilfredshet i livet. Maa vi glædes i hverandres selskap og maa taksigelsens melodier lyde fra store og smaa, at denne julefest maa bringe glæde til alle hjem. La os ikke glemme i hvilken hensikt vi feirer denne høitid, da verdens Frelser kom og utførte den mission som blev ham beskikket før grundvolden til denne jord blev lagt.

Den 23. december er fødselsdagen til profeten Joseph Smith som ogsaa utførte en stor mission paa jorden og nedla sit liv for at oprette Guds kirke i de siste dager. Han er anerkjendt av de Siste Dages Hellige som en stor profet, og har gjort mere for menneskeslekten end noget andet menneske paa jorden, undtagen Frelseren selv.

Han gik som et lam til slakterbænken og var rolig som en sommermorgen, da hans mission var opgjort og Guds rike

igjen oprettet, som skal staa evindelig og ikke gives til et andet folk, og dette rikes evangelium prædikes i den ganske verden av Guds bemyndigede tjenere idag.

La os elske verdens Frelser og holde hans befalinger, saa at hans aand maa være hos os. Maa vi føle aanden og indflydelsen av profeten Joseph Smith og alle Guds profeter siden hans tid, til og med præsident Heber J. Grant, som holder nøklerne idag til dette store siste dages verk. *A. R. P.*

Forbudet mot vore missionærers ankomst til Norge ophævet.

Den herværende norske missionspræsident A. Rich. Peterson har mottat den glædelige efterretning fra senator Reed Smoot, at forbudet mot vor kirkes missionærer er ophævet. Kopi-telegrammet lyder in extenso saaledes i engelsk oversættelse:

Washington D. C. November 3, 1923.

Præsident Heber J. Grant,
47 East South Temple,
Salt Lake City, Utah.

Jeg har netop blit meddelt, at den norske minister av utenlandske affærer var den 8. oktober underrettet av Justis- og Politidepartementet om, at saafremt en amerikansk borger, der bestemmer sig for at reise til Norge, ikke skal nektes *visum,* selv om han er medlem av mormonkirken og reiser som missionær av samme kirkesamfund. Jeg føler nu godt med hensyn ti min mors fødeland.

Reed Smoot.

Fremmede samfund.

De Hellige skulde paamindes om, at det ikke er ret at forene sig med andre samfund; ti naar de er døpte har de iført sig Kristus og er kaldet ut av verden og derfor burde forbli adskilt fra alle andre religionssamfund; ti Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige har intet tilfælles med nogen av dem. Apostelen Jakob 4 : 4, sier: «Vide I ikke, at verdens venskap er Guds fiendskap?» — La enhver nøie eftertænke dette utsagn av en Herrens tjener, ti det er Herrens ord til enhver.

Erindringer fra min missionstid.

Mens jeg sitter i mit retskontor efter dagens arbeide og har nogen minutter til min raadighet, vandrer mine tanker tilbake til mine tidligere dage i missionsmarken i Norge i 1872, i Amerika i 1883, og hvor gjerne jeg vilde forstaa mine plikter, som en budbærer av liv og frelse til mine medmennesker. Jeg hadde et levende vidnesbyrd om guddommeligheten av Joseph Smiths mission, men hvordan jeg kunde overbevise mine venner om dette, var det som forstyrret mig meget, for saa snart som jeg fortalte dem, at vor himmelske Fader hadde igjen talt fra himmelen, møtte de mig altid med det argument, at der er ingen aabenbaring i vore dager. Jeg begyndte at undres over at folk kunde være saa uvidende, og som jeg har læst saa mange gange i Johannes aabenbaring 14. kap., og det staar saa klart for mig, at førend dommens dag skal ramme de ugudelige, en hellig engel skal komme og forkynde disse ting og bringe tilbake det evige evangelium, og jeg læste i det følgende kap. at en anden engel skal komme og erklære at «Babylon er falden» osv. Tiltrods for alle de tydelige beviser jeg fremstillet om nødvendigheten av aabenbarelse, dersom disse uttalelser i skriften skal gaa i opfyldelse, allikevel paastod de, at Herren hadde tillukket himmelen og at der ikke skal være nogen mere kommunikation fra det høie. De fortalte mig, at deres prester var kaldt av deres konge, autorisert til at utføre alt som var nødvendig, og naar jeg derefter fortalte dem hvad Frelseren sa: «Mit rike er fra himmelen og er ikke av denne verden», saa kunde selvfølgelig en jordisk autoritet ikke kalde mænd til Kristi embede, og at saadanne kald maa komme fra himmelen. Vel, de paastod fremdeles, at jeg hadde en forkjært opfatning, og saa begyndte jeg at studere over, hvorledes dette kunde være at forstaa, og efter en stunds forløp kom det klart for mig, — og uten tvil hadde mine venner ret, — da disse tror paa en Gud som hverken har legeme eller dele og følgelig heller ingen mund, og naturligvis kan et saadant væsen ikke tale.

Da jeg fremdeles ingen fremgang hadde i at prædike nye aabenbaringer, begyndte jeg at forklare nødvendigheten av daab for syndernes forlatelse, men jeg hadde heller ikke mere

fremgang i dette mit foretagende, da de alle paastod at være døpte, og i deres anskuelser var ikke daaben saa maktpaaliggende allikevel. Jeg beviste for dem, at barnedaaben blev indstiftet av katolske prester i et raadsmøte der blev avholdt i Kartage 250 aar efter Kristus. De paastod, at tro paa Frelseren var alt som var nødvendig for at bli frelst. Jeg henviste dem da til Jesu daab, hvor Johannes vægrede sig for at utføre den, da Freseren forlangte at døpes av ham, men Frelseren sa: «Tilsted det nu, ti saaledes bør det os at fuldkomme alt hvad ret er;» da tilstedte han ham. Nu om det var nødvendig for vor Frelser at adlyde disse ordinanser for at kunne utføre det som er retfærdig, saa kan jeg ikke indse hvordan vi kunne undgaa, og derigjennem miste vor anledning og løn for samme, der er lovet os, og vi kan ogsaa se, hvordan det behaget vor himmelske Fader at anta denne daabshandling, eftersom han erklærer ham for sin elskelige søn.

Og fremdeles læser vi Frelserens svar til Nikodemus: «Uten nogen er født av vand og aand kan han ikke indkomme i Guds rike.» Dette er loven gît av Frelseren, og ak, hvor skuffede vore venner vil bli, naar Frelseren igjen vil forkynde til dem de ord, at han kjender dem ikke, og at ikke alle dem, som roper «Herre, Herre skal indkomme i himmerikets rike, men dem som gjør min faders vilje.» Og igjen vil jeg henføre eder til de siste instruktioner Frelseren gav før sin himmelfart: «Gaa ut i al verden o. s. v., og de som tror og blir døpt skal bli salige, og de som ikke tror skal bli fordømt.» Dette synes saa klart for mig, at ingen kan misforstaa disse ord, og ung og uerfaren, som jeg dengang var, begyndte jeg at undres over, hvordan det vil gaa med de millioner som er død uten daab og ikke har gjennemgaat disse ordinanser av en, der har myndighet fra Gud, saa kom til min erindring det merkværdige syn som profeten Joseph Smith hadde i Kirtland tempel og besøket av profeten Elias, hviket ogsaa henviste mig til uttalelserne av profeten Malakias, og da var mine øine aapnet til at kunne læse mere, og ved Guds aands veiledning var jeg ledet til at studere hvad Paulus sier: «Hvorfor døpes I da for de døde, om de døde ikke opstaa.» Mit sind var dermed oplyst og jeg priste Gud min fader, for jeg kunde nu se, at Gud hadde beredt en vei, hvorved alle hans barn kunde utarbeide

sin sjæls frelse, om de bare vil lytte til hans røst og adlyde hans evangelium. Jeg kunde se, hvor litet dette kunde bli utført ved stedfortrædere i Guds tempel, ti aanderne i aandeverdenen kan tro og bli omvendt saavel ute fra legemet som i legemet, men kan ikke motta daab og haandpaalæggelse for den hellig aands gave. O, hvor jeg fryder mig i Guds naade, at til og med dem som ikke var født, da der ikke var noget autorisert prestedømme paa jorden, skal ikke være forhindret i at motta evangeliet. Jeg spurte engang en prest i Norge, da han paastod, at tro var alt som var nødvendig for menneskenes frelse, hvordan det vilde gaa med de millioner av mennesker som døde foruten den tro eller i uvidenhet om Kristi forsoning? Han sa, han antok de var fortapt. Da jeg henviste ham til daab for de døde, som Paulus omtaler i sit brev til Korinthierne, sa han bare, at det var umulig at en person kan svare for en anden. Men de praktiserer det i eders kirke, sa jeg, idet naar de døper de smaa barn, saa svarer fadderen for barnet.

Disse herlige principper længes vi efter at byde til verden, som en advarsel før den forfærdelige dag av Herren skal komme.

Mormonismen rækker ikke bare til de levende, men ogsaa til de der er vandret bak om sløret, og ingen vil bli tilladt at indgaa i himmelen og til den plas som Gud og hans søn er, foruten at adlyde evangeliet og den plan han har lagt og som hans enbaarne søn adlød, da han gik til Johannes og blev døpt. De som prøver at komme ind nogen anden vei vil bli regnet som en tyv eller røver og ifølge Frelserens ord vil bli kastet ut.

Med de bedste hilsener til alle kirkens medlemmer fra eders broder i pakten.

Carl M. Nielsen,
Salt Lake City.

Avløsning.

Søster Sigrid M. Holtan der blev kaldt som missionær den 20. september 1922 av præsident Aug. S. Schow, blev avløst den 4. desember 1923.

Ankomst.

Ældste Ernest A. Jørgensen ankom til Norge den 29. oktober efter en behagelig reise, og er beskikket til at arbeide i Kristiania som missionssekretær.

Fra Bergen.

Fredag den 16. november avholdt sangkoret i Bergens gren en særdeles vellykket menighetsfest, hvortil alle menighetens medlemmer var spesielt indbudt som sangkorets gjester. Lokalet var for anledningen vakkert dekorert og hver plads ved de pent pyntede borde var fuldt besatte av feststemte søstre og brødre, da sangkorets formand br. Risan, ved ½9 tiden om aftenen bød den store forsamling et hjertelig velkommen til festen.

En for anledningen av korets dirigent, br. Johan Sætrum. forfattet prolog blev paa en mesterlig maate fremført av søster Emmy Halvorsen og skapte straks en god stemning i forsamlingen. Koret sang derefter en del av sine smukke og stemningsfulde numre, hvorefter programmet veksledes med oplæsning, duetter og skrøner samt med et humørfyldt referat fra «Sangkorets hoprend i halvkandebakken». Referatet vakte stor jubel. Kl. 10½ blev forsamlingen beværtet med chokolade og delikate smørbrød og beværtningen blev utført av søstre tilhørende koret og samtlige klædte i nationaldrakter. Ved bordet blev der holdt tale for br. Larsen der paa selvsamme dag fyldte sit 69 aar. Han fik av forsamlingen et nifoldig rungende hurra. Likeledes blev der ved bordet holdt en tale for søster Betsy Solberg som snart skulde reise til Amerika. Hun fik av sangerne sit veltjente sangerhurra, mens de øvrige reiste sig for at takke for hendes deltagelse i arbeidet og da særlig for hendes ydelse i sangkoret, hvor hun har været til stor nytte og hygge formedelst sin gode sangstemme. Efter beværtningen sang koret: «Naar fjordene blaaner.» Derefter fulgte aftenens store begivenhet: opførelsen av et for anledningen skrevet skuespil i 1 akt: «Den første missionærs ankomst til Bergen.» Stykket var skrevet og iscenesat av br. Johan Sætrum og vakte en vældig jubel og begeistring, samtidig som forsamlingen fik et sandt og virkningsfuldt indblik i de forhold .hvorunder vore første missionærer hadde at virke. Av gripende virkning var en scene i spillet, forestillende missionæren komme ned ad en gate oppe paa Klosterhaugen, netop brutalt utvist fra et hjem. Træt, mødig og saar tilsinds folder han sine hænder og sender en brændende bøn til Gud om at han maa

bløtgjøre menneskenes hjerter for den sandhet, han er utsendt for at forkynde, hvorefter han sætter sig ved veikanten og helder hodet op til et træ og sovner ind. Og under sin søvn, som synes at være litt urolig og vidner om at han drømmer, saa høres inde fra scenen en sped barnestemme som under dæmpet orgelmusik synger den herlige salme: «Mon hjemme i dalen jeg savnes?» — Det var en scene med utpræget virkning. Samtlige optrædende spilte sine roller utmerket. Dog uten at beskjære nogen deres ros, saa bør der dog gives hr. Erling Halvorsen en særskilt kompliment for den utmerkede maate hvorpaa han spilte missionærens rolle. Det var en glæde at betrakte hans spil.

Ved stykkets slutning braket bifaldet og antok helt faretruende former.

Efter at sangkoret paany hadde sunget nogen herlige sange blev forsamlingen atter bevertet, denne gang med frukt, der lot til at bli mottat med begjærlighet.

Ordet blev saa git til konferansepræsident Karlsen som takket sangkoret for festen og for det store arbeide som hver enkelt av korets medlemmer hadde nedlagt for at faa denne tilstelning saa hyggelig og vellykket som den var blit, og uttalte haabet og ønsket om, at søskende vilde ihukomme sine pakter og løfter til himmelens Gud og for fremtiden med foredlet iver og nidkjærhet arbeide for Guds saks fremme og for sin egen ophøielse i Guds rike. Efter nok en sang av koret rettet korets dirigent en tak til de tilstedeværende for deres nærvær paa festen og ønsket at de alle for fremtiden maatte være flittige til at besøke møterne, da godt besatte møter vilde virke ansporende paa koret. Videre rettet han en tak til præsident Karlsen for hans bistand og raad ved festen og særlig for hans økonomiske tilskud. Uten det vilde det ha været umulig for koret at gaa igang med en saadan gratisfest for noget over 100 personer. Festen avsluttedes ved ½12-tiden med avsyngelsen av salmen: «Naar al min gjerning er forbi.»

*

Om arbeidet her i grenen er kun godt at si. Under præsident Karlsens rolige og forstandige ledelse gaar arbeidet fremad om end fremgangen ikke kan være saa stor som en del

andre samfund paaberaaber sig. Vi har som regel godt besøkte møter hvor en god aand og følelse gjør sig gjældende og endel av de besøkende gir indtryk av, at de for alvor undersøker de lærdomme vi forkynder. Maatte den sikre, rolige fremgang vedvare og maatte vi ret længe faa beholde br. Karlsen som vor præsident, det er sikkerlig et ønske som gjør sig sterkt gjældende inden grenen, ti den mand har ofret meget for Bergens gren og utfører meget godt i stilhet. Maa Gud velsigne ham i hans fortsatte arbeide for Guds sak.

Gustav G. Risan.

*

Prolog

avfattet i anledning sangkorets fest for menighetens medlemmer 16. novbr. 1923 i Bergens Gren.

Fremført av søster *Emmy Halvorsen.*

Hvert sind skal stemmes til glæde og fest
hos alle som idag er vor sangergjest.
Vi byder velkommen unge og gamle
og slaar til lyd for menigheten at samle.
Vor sangerhilsen ta imot,
med tak for tiderne som svandt,
til alle dere som forlot
den mørke verden, og som lyset fandt.
Lyset som fra oven skjænktes os,
som slog en revne i det mørkekammer
som presteveld og falske traditioner,
alle jordens nationer rammer.

Dette lys som Gud os gav,
vil *vi* bære frem paa sangens toner,
og stemme vor harpe for høi og lav,
for den som gav og for den som soner.
Vi skal synge ind i hvert barnehjerte
saa øiet lyser i tindrende glans,
og sjælen aapnes og hjernen faar sans
for vildledte væseners nød og smerte.

Vi skal synge for dem som med ungdommens glød
tok fat paa sin livsfærd uten tanker,
og for dem som med livsflommen fløt

saa legemet skjælver, og hjerterne banker.
Til dem som naadde støvets aar,
de krumme rygge, de graanende haar,
vil vi synge en vak, stilfærdig sang
som mykner sindet og vækker en trang
efter kundskap og lys fra det høie.
En sang som vil mildne det saare sind
og aapne hvert øie som stirrer sig blind
paa falske dogmer og svigtende tro.
Vi vil nynne i øret indtil de faar ro
og tro paa guddommens sande lære.

Vi tænder vor fakkel og synger en sang
for alle som lyset blev givet,
som sluttet en pakt med sin Gud en gang
og lovet ham troskap her i livet.
Trangen skal vækkes til fortsat virke,
til kamp mot den faldne verdens rænker.
Og længslerne vokse med guddommens kirke,
i sjælens brytning mot jordlivets lænker.

Naar vaarens forjættende solstraaler kommer
med bud om en spirende sæd paa jord,
vi elsker den alle den sollyse sommer,
slik elsker vi ogsaa sandhetens ord.

Vi gav et løfte om broderaand
som skulde paa livsfærden os følge.
Vi knyttet med guddommen et kjærlighetsbaand
da vi i daaben rakte vor svake haand
mot ham som sa: Det er givet,
jeg elsker *din* sjæl høiere end selve livet.»

Det lysner søsken, snart er det dag,
vi skal lønnes for strævet paa jorden.
Vi slutter os sammen i søskendelag
og tar for vor tro de tungeste tak
og holder i rækkerne orden.

Saa bærer vi her vort løfte frem
paa sangens forjættende toner.
Giv søster og broder dit løfte igjen,
lad os bære det ind i hver hytte og hjem
som tak til alverdens forsoner.

Johan Sætrum.

BARNAS AVDELING

Fra ploggut til profet.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

10. Det aronske præstedømme gjengis.

Joseph var bedrøvet over at skulle miste Martin Harris' hjælp. Han hadde nu ingen til at skrive for sig. Han bad derfor til Herren at han maatte sende nogen til hans hjælp. Hans bøn blev besvaret og hjælpen kom.

En søndag aften kom en ung mand som het Oliver Cowdery til Hales' hjem og bad om at faa tale med Joseph. Han var ikke før bekjendt med profeten. Han fortalte Joseph, at han kom like fra Manchester, hvor han hadde været skolelærer. Han hadde hørt at Joseph hadde hat besøk av himmelske væsener, og han hadde bedt til Herren for at faa vite om dette var sandhet. Han mottok et vidnesbyrd om at Joseph var kaldt av Gud til at utføre et stort arbeide, og han blev fortalt, at han var utvalgt til at hjælpe profeten.

Oliver sa, at det vilde være ham en glæde at skrive for Joseph. Hans tilbud blev mottat og to dager senere begyndte Joseph med oversættelsen, og Oliver skrev for ham.

En dag i mai 1829 kom de til et sted i de hellige optegnelser som brakte dem til at stanse og tænke alvorlig over. Det var om daab til syndernes forlatelse. Joseph og Oliver var ikke døpte. Hvad var der nu for dem at gjøre?

Efter at ha talt sammen om dette flere ganger besluttet de at adspørre Herren derom. De gik ut i skogen og bad til Herren, at han maatte klargjøre for dem hvad der mentes med daab til syndernes forlatelse. — Som svar paa deres bøn stod et himmelsk væsen for dem. Han fortalte dem at han var døperen Johannes, den samme som hadde døpt Frelseren, og at han var sendt til dem av apostlerne Peter, Jakob og Johannes. Idet han la sine hænder paa Josephs og Olivers hoder sa han: «I Messiæ navn meddeler jeg eder, mine medtjenere, det aronske prestedømme, som indehar nøklerne til engles be-

tjening og til omvendelsens evangelium, og daab ved neddyppelse til syndernes forlatelse; og dette skal adrig igjen borttages fra jorden førend Levis sønner atter frembærer et offer for Herren i retfærdighet. (Paktens Bok 13. kap.)

Han bad derefter Joseph og Oliver at gaa ned til vandet og døpe hverandre. Efter at ha git dem flere befalinger blev han optat gjennem en lysstraale.

Joseph og Oliver gik da ned til elven og blev døpte. Joseph døpte først Oliver, hvorefter Oliver døpte Joseph. Guds kraft hvilte over dem, og ved profetiens gave forutsa Joseph kirkens grudlæggelse paa jorden i disse de siste dager.

Med deres hjerter opfyldt av taknemmelighet og glæde vendte de tilbake til deres arbeide med at oversætte.

(Fortsættes.)

En drøm

Den lille 5-aarige Jimmy hadde været ute for at skyte fugler med sin pil og bue og kom nu træt hjem. Han la sig og sovnet med en gang. Pludselig saa han sig omkring. Han var blit til en fugl og nu kom en gut imot ham med en bue. Han prøvet at flyve, men var saa ræd at han ikke kunde løfte vingerne og gutten kom nærmere og nærmere. Nu hadde gutten set ham — hvad vilde han saa gjøre? Han prøvde at skrike, men fik ikke en lyd frem. Gutten løftet buen og strammet snoren.

«Hvad er iveien, Jimmy?» spurte moren. Jimmy forstod at han hadde grætt og at det hele bare var en drøm. Han fortalte sin mor alt hvad han hadde drømt. «Jeg vil aldrig sikte efter nogen fugl mere, for jeg vet hvordan det er,» sa Jimmy. Og han gjorde det ikke heller mere.

Fra «Juv. Instructor». *B. N.*

Julehilsen.

Paa markerne hist i Bethlehems stad
jeg vandre vil i aanden saa glad,
og lytte til englenes salige bud
fra himlens Herre, vor frelses Gud.

Se jeg forkynder en glæde stor,
som skal vederfares alt folk paa jord.
O, liflige budskap som hisset lød:
En frelser idag er eder født.

Jeg skuer og klart hin englehær,
som priser sin Gud og Herre kjær:
Ære være Gud og fred paa jord!
O, tænk hvilke glade og herlige ord.

Med hyrderne hist i Bethlehems stad
jeg ile nu vil i aanden saa glad.
Tilbede ham som kom herned
at skjænke os fred og salighet.

La mig i tro ham favne faa
og ved krybben i aanden staa.
Kom til mit sind du ædle gjest
og giv en velsignet julefest.

INDHOLD:

Glædelig jul 369
Forbudet mot vore missionærers ankomst ophævet . . . 370
Fremmede samfund 370
Erindringer fra min missionstid 371
Avløsning og ankomst . . . 373
Fra Bergen 374
Barnas avdeling 378
Julehilsen 380

Utgit og forlagt av *A. Richard Peterson*, Osterhaugsgt. 27, Kr.a.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.